

διὰ τῶν φιλημάτων του τὸν Παρθενῶνα—τοῦ παρθενικοῦ τῆς Ἡθῆς ὁνείρου τὸν λευκότερον τύμβον—ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ἤρχιζε νὰ ἀπλοῦται τὸ ἀμφιβολον τῆς ἐσπέρας σκιάφως. Ὁ ἥλιος τοῦ Ὠραίου βαθμῆδ' ὠχρίᾳ ἢ Ἀνθρωπότης, ὥριμος ἤδη Γυνή, παραπαίει καὶ ἐν τῷ σκότει τῆς ἐπερχομένης νυκτὸς ἀπόλλυσι τὸ σημεῖον τῆς Ἀνατολῆς.

Πλανᾶται ἤδη εἰς τὰ ἀμαυρὰ τῆς νυκτὸς βασιλεια ψηλαφητῇ, μάτην ἀναζητοῦσα ἄκραν στερεοῦ ἐδάφους ὅπως σταματήσῃ, μίαν καὶ ἀκτῖνα, ὅπως διακόψῃ τὸ κακὸν τῆς ὄνειρον

Οἱ δάκτυλοί της φαῦδον ἐν τῷ σκότει τὰς γλοιώδεις ῥάχεις λιθωμάτων οἱ καθημαγμένοι πόδες της διολισθαίνουν ἐπὶ παχυλῶν τελεμάτων καὶ τὸ μέτωπὸν της αἰωνιδίως ἐκτινάσσεται πρὸς τὰ ὀπίσω, προσκρούσαν ἐπὶ τῆς οἰχμῆς ἀοράτου βραχου.

Λιπὸσαρκος, φασματώδης βαίνει ὁλονεν πρὸς τὰ ἐμπρός. Εἰς τὰς ρυτίδας τῶν ἐτῶν προστίθενται ἐπὶ τῆς μορφῆς της αἱ ρυτίδες τῆς ὁδύνῃς. Ἀμυδρά, ἀβεβαία τις λάμψις φωτίζει ἀσθενῶς τὸ τέρας τοῦ μεγάλου δρόμου τῆς σκοτίας. Διπλασιάζει τὰς δυνάμεις της ἐκείνη, ἐντείνει τὴν ἀναπνοήν της, σπεύδει ταχύτερον πρὸς τὸ κατώφλιον ἐκεῖνο τῆς πυρίνης ἀνατολῆς.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον μόλις κατορθώνει νὰ τὸ φθάσῃ.

Ἐντρομος ῥίπτει βλέμματα ἐντὸς τοῦ πρὸ αὐτῆς χαίνοντος λαβυρίνθου. Προσπαθεῖ ν' ἀνέυρῃ τὴν πηγὴν τοῦ ἐκτυφλωτικοῦ φωτός τοῦ ἄλλ' αἱ πύρινα γλῶσσαι, αἱ λείγουσαι ἀπειλητικῶς τὰ μαῦρα τόξα τῶν στοῶν του, περικαίουν τὰ ξηρὰ τῆς βλέφαρα.

Ἡ δίψα ἐν τούτοις ἢ ἀκόρεστος τῆς γνώσεως τὴν ὥτῃ, τὴν σύρει ἄλλοτε ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἄλλοτε κατὰ τὸ ἥμισυ ἠνωρθωμένην—ἀλλ' οὐδέποτε ἐντελῶς ὄρθην—πρὸς τὸ φωτεινότερον τοῦ πυρίνου σπηλαίου σημεῖον. Νομίζει ὅτι διευθύνεται πρὸς τὸν ἥλιον τῆς ζωῆς, ἀδυνατοῦσα νὰ συγκρίνῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ λευκοῦ φωτός του πρὸς τὸ ψεύδος τοῦ πυρίνου, τοῦ αἵματηροῦ τούτου βασιλείου τῆς ὕλης.

Εἰς ἓνα βράχον τιτάνειον ἀντικρύζει ἐπὶ τέλους

καθήμενον τὸν Συντετριμμένον Γίγαντα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ, ἀνθρακῆς πεπυρακτωμένοι, εἰσδύουν ὡς οἱ ὄνυχες ἀρπακτικοῦ εἰς τὰς νευρώδεις σάρκας της, ἐνῶ τὰ χεῖλη του μορφαίνουν εἰς φρικώδη σαρκασμόν. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑποστηρίζει τὸν ὄξυν του πώγωνα, ἐνῶ ἐν τῇ παλάμῃ τῆς δεξιᾶς στίλβει ὁ Ἐρυθροῦς Ἀστὴρ, τοῦ ὁποίου τὸ κράτος ἐσημείωνε τὸ φωτεινὸν ἐκεῖνο κατώφλιον—ὁ Ἀστὴρ τοῦ Χ ρ υ σ ί ο υ.

Ἄλλ' ἐνῶ αἱ ὀστεώδεις χεῖρές της τεταμέναι ἐν φρικιαστικῇ ἀγωνίᾳ ἀπογνώσεως ζητοῦν λαίμαργως νὰ ἐγγίσουν, νὰ συλλάβουν καὶ νὰ περικλείσουν ἐντὸς τῶν δακτύλων των διὰ παντός τὸ ἐκχαμνωτικὸν εἰς λάμψιν Ἀστρὸν, τὸ σαρκαστικὸν τοῦ Γίγαντος μείδιμα ἐκσπᾷ εἰς καγχασμόν ἀπαίσιον, τὸν ὁποῖον ἀπειράκις ἀγριώτερον ἀποδίδει ἢ μυριόστομος τοῦ λαβυρίνθου ἡχώ.

Ὁ τρόμος παραλύει τὰ ῥινα τῆς Ἀνθρωπότητος μέλη καὶ αὐτὴ ἑαυτὴν σπαράσσουσα, ἀγνώριστος καὶ εἰς τοὺς ἰδίους της πλεόν ὀφθαλμούς, πίπτει βαρυτέρα μολύβδου καὶ ἡμιθανὴς συσπείρουται ἐπὶ τοῦ βορβορώδους ἐδάφους...

Οὕτω διήλθε τὴν κακὴν τῆς νύκτα.

Ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς εἰς ὕπνον, ἄνευ ἐλπίδος ἐξεγέρσεως, ἀπελπισ καὶ ἀνίσχυρος ἀφ' ἑαυτῆς νὰ ἐπανεύρῃ τὸ λευκόν, τὸ παρθένον τῆς Ἰδανικόν, νὰ διασωθῇ.

Ἄλλ' ὁ Μακρόθυμος Πατὴρ της ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ Του τῇ στέλλει τὸν παρήγορον τῆς Βηθλεέμ Ἀστέρα, τὸν γλυκὺν Ἰησοῦν, νὰ τὴν ἀρπύνησῃ καὶ νὰ τὴν καθοδηγήσῃ πρὸς τὸ Φῶς τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς νυκτὸς τῶν Χριστουγέννων ἢ ἀναζήσασα Ἀνθρωπότης ἀποσπᾷ ἤδη ἀκτῖνας καὶ διαπλάσσει νέα ἰδεώδη τὰ ἰδανικά τῆς Ἀληθείας, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἐργασίας.

ΣΙΒΥΛΛΑ

Χ Α Λ Α Σ Μ Ο Σ

Ἀγριεμένος ἄνεμος φυσοῦσε
Κ' ἔσερνε ἀπὸ τῆ γῆ κάθε λιθάρι
Σὰν ἓνα πνεῦμα πένθιμο ἐφωτοῦσε,
Τὴ γύρω ἀνεμοζάλη, τὸ φεγγάρι.

Μέσα στὸ χαλασμὸ τί νὰ περνοῦσε !
Κ' ἐμούγκριζεν ὁ ἀγέρας σὰν λιοντάρι.
Μὴ τοῦ θανάτου τὴ φωνὴ ἐκυλοῦσε
Ποῦ τὴ ζωὴ συντρίβει γιὰ νὰ πάρῃ ;

Μέσα στὰ τρομαγμένα μονοπάτια
Κάποιον γυνὸν ἓνα φάσμα εἶχε προβάλλει
Καὶ στὴ φωνή του κλείδανε τὰ μάτια.

«Ἐγὼ εἶμαι ἢ Εὐα ποῦ στὸν κόσμον ἀνοίγω
Τῆς ἀμαρτίας τὴ λαίμαργον ἀγκάλῃ
Καὶ στὸν ἀγέρα τὴν κραυγὴ μου σπείρω »

ΕΛΕΝΗ ΛΑΜΑΡΗ

Η ΘΕΛΗΣΙΣ ΕΝ ΤΗ ΤΕΧΝΗΙ

Διὰ τῆς θελήσεως, τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τῆς εὐσυνειδησίας, ὁ καλλιτέχνης ματαιώνει μέχρι τινός, τὰς δυσχερεῖας τῆς ἐκτελέσεως, τὰς ὁποίας δημιουργεῖ ἢ ἀνεπάρκεια μιᾶς τέχνης, ἀργὰ διδασχέισῃ.

Barrias

★

Δὲν εἶνε ἄσχημον ν' ἀρχίξῃ τις τὸ στάδιόν του σαρῶνων τὸ ἐργαστήριον. Ἡ παιδικὴ καὶ ἡ ἐφηβικὴ μου ἡλικία ἦσαν ἀρκετὰ τραγεῖαι. Ὅ,τι δὲ ἐν ἐμοὶ ὑπάρχει, τὸ σοβαρὸν καὶ τὸ ἐμδριεές, ἐκ τῶν πρώτων τούτων δοκιμασιῶν ἀπορρέει. Αὗται μοῦ ἐδίδαξαν νὰ μετρῶ τὰς δυνάμεις μου.

Rodin

★

Τὸ πρῶτον τῆς ἐπιτυχίας δὲν δεικνύει καὶ τὴν δι-
ἀρκεῖν της.

Garnier